

основу поделе посебних уметности, коју, као што је наглашено, не треба посматрати као пуку примену, него *као један од важних услова* поделе.

Архитектура представља уметност на њеном сâмом почетку, која још увек има основ у *природи ствари*. Уметност на свом почетку не налази ни адекватан материјал, ни одговарајућу форму за представљање своје духовне садржине, те је носећа карактеристика *архитектуре тражење* истинске форме и спољашњи начин представљања. Материја архитектуре је тешка, недуховна, а форму чине творевине спољашње природе.

Скулптуру, њен принцип и садржину, представља духовна индивидуалност као класични идеал, те оно унутрашње и духовно налази свој израз у телесној појави, која је иманентна духу“ и коју уметност представља у форми конкретног и одређеног бића. Форма скулптуре је реалан живот духа и то у љдском облику. За разлику од почетне форме, уметност у скулптури прелази у унутрашњост и појављује се у својој вишој истини – те се, дакле, повлачењем из оног *огромног и материјалног* дух враћа у себе.

Трећи моменат посебних форми чини уједињење и тотелитет уметности које уобличавају унутрашњи живот субјекта. Први корак тог уједињења огледа се у *сликарству*, које у потпуности преобраћа спољашњи облик и чини га изразом унутрашњег, идеално затвореног у себе и субјективног, као одређеног бића. *Музика* представља *супротност* сликарству, наглашава Хегел, истичући да је њен прави елеменат унутрашњост као таква, тј. осећање лишено сваког облика и потребе да се испољи у спољашњој реалности. Музика искорењује простор, сматра Хегел, додајући да је она уметност срца, најдубље усрдности душе, највеће строгости разума и потпуне субјективности. Особина музике је да у свом испољавању брзо ишчезава и сâму себе укида. Након сликарства и музике, појављује се трећа форма уметности: уметност говора или *поезија* уопште, за коју Хегел каже да је „права уметност духа и његовог испољавања као духа“. Будући да само говор може да прихвати, изрази и представи све што свест конципира и духовно уобличава, поезија представља садржински најбогатију и најбезграничнију уметност. Поезија прожима све друге уметности и представља општу уметност духа који је оистао самосталан и који више није везан за чулни материјал, већ се креће у унутрашњости представа и осећања. Хегел даље разатра начине уобличавања у поезији, разликујући епску поезију, која даје садржини форму објективности; лирику, која „призива музику у помоћ“, те, дакле, представља